

Какъ хората напояватъ земята.

Въ богатитѣ долини на западна Европа водата тече въ изобилие. Растенията се напояватъ достатъчно и растатъ буйно. Клонкитѣ на дърветата сж пълни съ сокове, въздухътъ е наситенъ съ пари.

Но има страни, по-малко щастливи, кждето безоблачното небе продължително време не праща нито една капка дъждъ. Сухата земя едва храни оскжднитѣ растения. Само жителитѣ на тия страни знаятъ сжщинската цена на водата.

Въ вжтрешността на Азия, на полуострова Арабия, въ пустинитѣ на Сахара и Срѣдна Африка, изъ високи-тѣ равнини на Америка, даже и въ нѣкои области на Испания, всѣки изворъ е творецъ на животъ. Достатъчно е да се появи въ голѣмо изобилие вода, и благосъстоянието на страната тозчасъ се увеличава. Щомъ изворътъ намалѣе или пресъхне, населението обеднява или съвсемъ измира. Животътъ на хората е тѣсно свързанъ съ малката струйка вода, около която тѣ строятъ жилища.

У насъ, въ Европа, когато познати се срѣщатъ, питатъ се: „Здравъ ли си? какъ е работата?“ Жителътъ на източна Африка, кога се види съ приятеля си, пита го: „Имашъ ли вода?“

По брѣговетѣ на Перу и Боливия (въ Америка), кждето чистата вода е рѣдкость, хората често пжти отчезано гледагъ безкраиния небесенъ просторъ. Земята твърда, като камъкъ, нажежъна; небето — чисто, синьо.

Но ето на хоризонта се показва облаче. Веднага цѣлото население се събира и не сваля очи отъ облачето. Но облачето се разкжсва, изгубва се въ небето, безъ да пустне нито една капчица. И така минаватъ много месеци.

Най-после настжпва благоприятно време, и завалява дъждъ . . . Каква радостъ за всички! Децата излизатъ навънъ, поставятъ голитѣ си гърбове подъ капчуцитѣ и весело играятъ изъ баричкитѣ. Родителитѣ имъ чакатъ да престане, та и тѣ да излѣзатъ вънъ и се понаслаждатъ отъ напоения съ влага въздухъ.

Въ нѣколко дни пустинята се обръща на разкошна цвѣтна градина. За нещастие, следъ нѣколко седмици тревата изсъхва, земята става пакъ суха и твърда, а жаднитѣ хора се принуждаватъ пакъ да мъкнатъ вода отъ далечнитѣ извори.